

GALLÓ SZÁSZ KÁROLY

A székek, avagy a leépítés

Fényárban úszott a gyűlésterem. A hatvan-hetven széken elszórva tíz felnőtt ember. Az elnökség helyén csak a községi párttitkár, a Preventórium igazgatója, dr. Éles Vilmos és alapszervezeti titkárnője, Hagiuné. A teremben még, velük szemben, a második sortól hátrafelé: Orbán Elemér iskolaigazgató, aztán a gondnok, a főkönyvelő, Costica (az egyik munkáképviselő), Erzsike asszisztensnő (szakszervezeti elnök) és Lajos bácsi (az asztalos). Egyedül Izsán Ágnes, a főnövér ül az első sorban. Szigorúan, mint egy éltanuló. Szigorúan, ám nem támadólag néz szembe a prezídiummal.

De az „ülésrendnek” természetesen semmi jelentősége sem volt. És annak se, hogy csütörtök dél már jócskán elmúlt. És annak se, hogy a tíz ember közül senki meg nem mondta volna, mióta ülnek itt és tárgyalnak.

Az asztalosmester, Lajos bácsi fejtegette:

– Elvtársak, a méhészet, az nagyon kényes egy mesterség. Mint az üvegfúvás, példának okáért... – Legalább egy hete, múlt péntek óta ülészetek.

– Cigaretta, Lajos? Miközben a kaptárjaiddal bajlódasz? – kérdezte Costica. – Nagyapám mesélte... – Péntek tizenegy körül hívta össze először a vezetőséget Hagiuné.

– Hány családot van, Lajos? – kérdezte a gondnok.

– Úgy tudom, maszkot kell feltenni és pipázni. A füsttől... – mondta Orbán Elemér, az iskolaigazgató. – A pipafüstöt nem szeretik, és nem csípnek beléd. – És azóta is, mindennap, ugyanazt tárgyalták. Volt úgy, hogy délután öt-hatig is, ebédszünet nélkül.

– Tudják maguk, milyen nehéz egy ilyen községben, mint Z., tető alá hozni egy... – lendül bele a községi párttitkár. Nemrég érkezett fentről az utasítás: két héten belül.

– Nagyapám szóval – folytatja kissé halkabban Costica – maszkot, kesztyűt, általában izét, védőöltözetet soha nem használt. Viszont cigarettázni, mesélte, gyakran cigarettázott, pedig nem volt nagy dohányos. – Két héten belül tucatnyi embernek kell majd új munkahely után nézni.

Erzsike minden előzmény nélkül felvihogott: igaz, hogy mióta terhes, ez nem először történik vele.

– Tévedés! Mindketten tévedtek! – emelte fel jobb mutatóujját, mint tanító bácsi, az asztalos. – A füst irritálja őket. Idegessé válnak tőle, és biztos lehetsz, hogy egy-kettőre, durr!, megtámadnak. A védőmaszk viszont... – A tíz ember mintha szédült volna. Egyikük se volt becsípve, inkább másnaposnak látszottak... Kábának a kiosztott feladattól.

– Tömbház egy faluban, ahol... – Sehogy se tudtak zöldágra vergődni a gyűlésteremben.

– Kölyökkoromban, emlékszem – mondta suttogva Orbán Elemér iskolaigazgató a mellette ülő csinos Erzsikének –, verseket írtam. Fantasztikus, micsoda érzékenységre képes a gyermeklélek: képzeld el, decemberi, csillagfényes, teliholdas éjszaka *hideg monumentalitásáról* lamentálni tizennégy éves fővel... – De ki van pluszban? Ki? Főleg gyermekgondozó, nevelő és...

– Tényleg, Elemér bácsi?! Soha nem említette. Közölt is valahol? Újságban? – És takarítónő dolgozott túl sok a gyermekintézetben. Ez, ha elején nehezen is tudták megémszteni, lehült fejfel igaznak látszott.

A Preventórium párttitkára, Hagiuné magyarázza a pódiumról:

– Tudják, elvtársak, az unokaöcsémnek, aki pedig nem rossz fejű gyerek, milyen kínlódás bevenni a halmazelméletet? Lehet, kérem, hogy modern módszer... – Múlt hét végére már összeállott egy tizenkét nevet felsoroló lista. Aztán kihuzigálások, javítgatások után a szemébe került.

– Disznót vágnék a télen – mondta az orvos-igazgató, lelkesedés nélkül. – Jobban jönnek ki vele, ejsze, ha november végén megvannék egy egész disznót. Persze nem túl nagyot... – Hétfőn, három és fél órai vita után új listát szerkesztettek. Le is gépeltették Nellikével. Csak azután tépték össze. – Ha eddig kilónként vásároltam ettől-attól...

– Hát nyilván, az izé, a szárazkolbász – csettintett Costica.

– Csak még időben bélt szerezzen az ember – jegyezte meg a gondnok.

– Van arra még elég idő! Vilikém, te csak szólj nekem és... – legyintett a főkönyvelő.

– Hallottad, Erzsike? – mondta Orbán Elemér. – A szülészetén kicserélték a Jenci gyereket! Végre-valahára megnősült a fiú, meglett a gyerek, és erre... De hogy kicserélik...

– Kovásznán? – kérdezte Erzsike.

– Na ne! Igaz, hogy én is hallottam már valamit – fordult hátra komoran Izsán Ágnes, a főnövér.

– Az elején még nem vették észre – mesélte a tanár. – Az egyik nővérke fogott gyanút, mikor tisztába tette a kicsit. Valami nem stimmel, gondolta, amikor a csuklójára kötött cédulán Jánost olvasott. A kicsi pedig, akárhogy nézte, nőnemű volt...

– Jenci beperelte őket?

– Eleinte tényleg akarta, de aztán...

– De elvtársak! – emelte fel a hangját Hagiuné. – Nem ártana a tárgyra térni! Nem gondolják?! Hagyják most Jencit s a gyerekét... Három embernek nincs eldöntve a sorsa!

– A kislánynak is nagyon örülnek – mondta Erzsike.

– Vagy két napig boldog-boldogtalannak újságolta a cukrászdában, hogy fia van...

– Most azonban ugyanolyan büszke a lányra is – szögezte le az iskolaigazgató.

A főkönyvelő, a műveletbe belemélyedve, faricskálja a körmeit:

– Ki a nyavalya értheti a mai fiatalokat... – Az intézet vezetősége könyörgésekkel még továbblökődöste pár nappal a határidőt.

– Két jókora báránynom pusztult el a múlt héten – mondta csöppnyi szomorúság nélkül Constantin. Azonban kirívóan fegyelmetlen vagy...

– Ennek a gyermektornusnak már nem szervezünk kirándulást, doktor úr? – kérdezte Izsán Ágnes.

– Elmondanék itt most valami roppant érdekeset... – kimondottan lusta, alkalmatlan emberük a majdnem százharminc között egy sem volt.